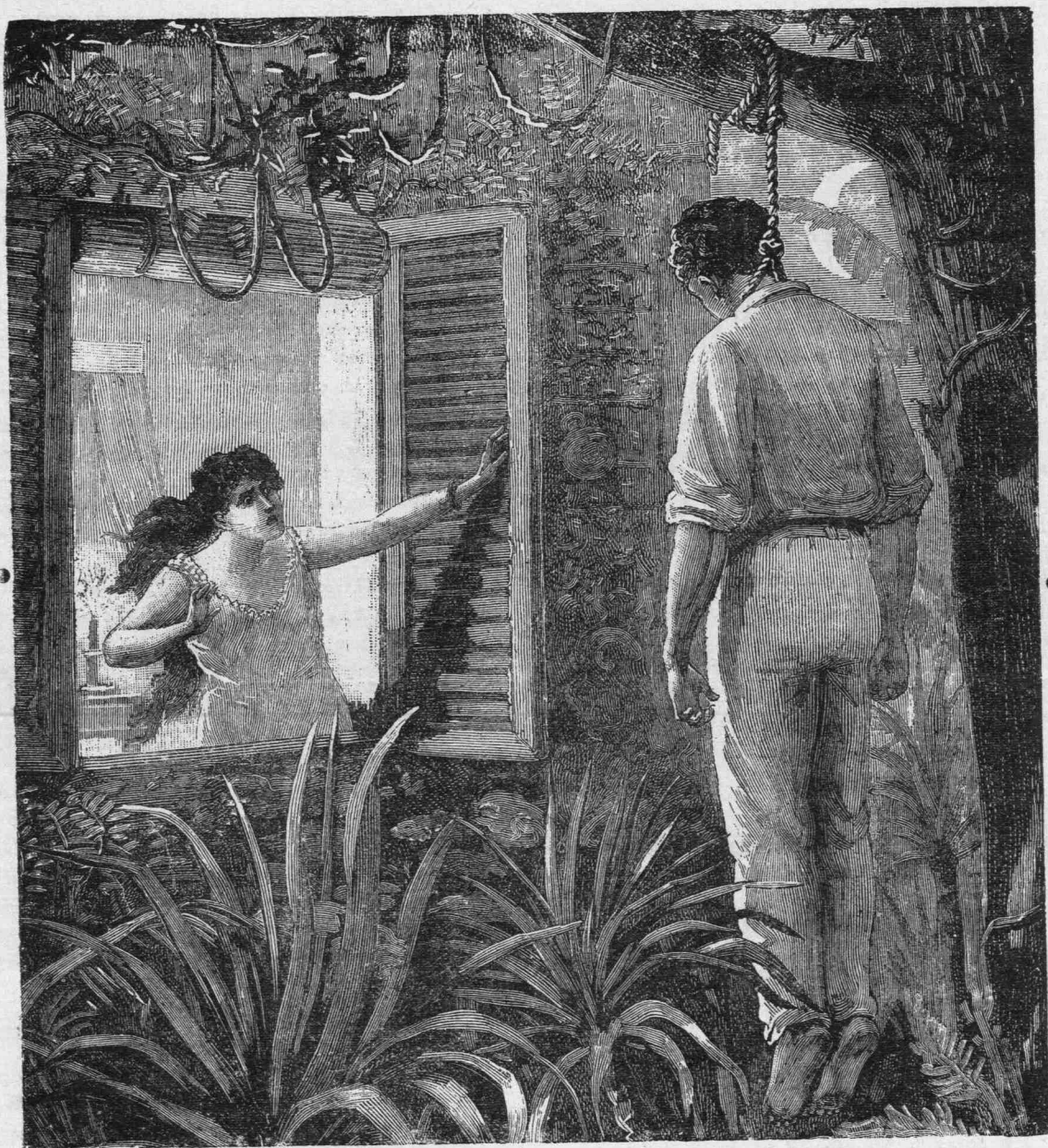

A. MATTHEY
 Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Διέκρινεν ἐπὶ τοῦ κλάδου τὸ σῶμα τοῦ Μοραλὲς αἰωρούμενον. (Σελὶς 296).

Ἡ Βάλδα ἀνεμνήσθη πάντα ταῦτα, ἀναβαίνουσα παρὰ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς.

— Τὰ πάντα θὰ μάθω παρὰ τῆς Ἀγγελίνας, ἐσκέπτετο· ἂν ἡ Λουκία μ' ἀφῆκεν ἤδη νὰ ἶδω πως τὸ μυστικόν της, θὰ ἀναγνώσω ὡς εἰς ἀνοικτὸν βιβλίον εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀγγελίνας.

Ἡ Βρασιλιανὴ ἠπατάτο· εὗρισκεν ἄλλως τὸ παιδίον μᾶλλον ἀνεξιχνίαστον ἢ τὴν νεάνίδα.

Ἡ Ἀγγελίνα, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἔπρεπε, ὡς γνωστόν, νὰ ἐξέλθῃ ἐφ' ἀμάξης μετὰ τῆς Λουκίας· ἡ Βάλδα ἤρχετο νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν καλλωπισμόν της.

— Σὲ ἀνέχομαι σήμερον μὲ τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ φόρεμα, τῇ εἶπεν, ἀλλὰ, γνωρίζεις, τὴν προσεχῇ Πέμπτην,

τὴν ἡμέραν τῆς ἐσπερίδος, ἐννοῶ νὰ τ' ἀφήσῃς αὐτὰ καὶ νὰ γίνῃς πολὺ, πολὺ ὡραία.

— Θὰ γείνω ἐξαισία... διὰ σέ, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα γελῶσα.

— Ὡ! δι' ἐμὲ καὶ διὰ πάντας — διὰ πάντας τοὺς φίλους ἡμῶν — ἀρχαίους καὶ νεωτέρους.

Καὶ τότε ἤρξατο ὁ διάλογος οὗτος, εἰς βραχείας φράσεις, ἀναμειγμένας μετὰ λεπτῶν λεπτομερειῶν τοῦ καλλωπισμοῦ, ἀλλ' εἰς αἷς ἡ φωνή, ὁ τόνος, ἡ ἔκφρασις ἐφύλαττον ἀταράχως τὴν αὐτὴν συνήθη ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν, τοσοῦτον παρὰ τῷ παιδί, ὅσον καὶ παρὰ τῇ γυναικί.

— Ἀληθῶς, Ἀγγελίνα, θὰ ἴδῃς εἰς τὴν ἐσπερίδα κάποιον... τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Ποῖον;

— Τὸν διδάκτορα Ροβέρτον.
 — Ἄ! εἶδες ἄλλοτε μέχρι τοῦδε τὸν διδάκτορα Ροβέρτον... εἰς τοῦ κ. Δ'Αρνώλδου;
 — Ναί, τὸν εἶδον.
 — Ἡξεύρεις, τὸν φίλον αὐτὸν τοῦ Λουκιανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγευματίσας σήμερον τὸ πρωὶ ἐδῶ; Αὐτὸς ἦτο.
 — Ἄ! αὐτὸς ἦτο!
 — Ἐπήγαινε συχνά, ὑποθέτω, εἰς τοῦ κ. Δ'Αρνώλδου;
 — Ἀρκετὰ συχνά.
 — Τί ἄνθρωπος εἶνε; Φαίνεται ὅτι ἔχει πολὺ πνεῦμα.
 — Ὡμίλησές ποτε μετ' αὐτοῦ;
 — Σπανίως; εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐγὼ εἶμαι μικρὸν κοράσιον.
 — Ναί· συνωμίλει, φυσικὰ, περισσότερον μετὰ τῆς Λουκίας.
 — Φυσικὰ.
 — Ἀλλὰ τέλος τὸν ἤκουσες νὰ συνομιλῇ; ἔπρεπε νὰ ἦσαι σχεδὸν πάντοτε μετὰ τῆς Λουκίας;
 — Ὡ! ἤμην ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς κυρίας Δ'Αρνώλδου.
 — Ἀλλως τε, ἀπὸ τριῶν μόλις μηνῶν πηγαίνεις εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Δ'Αρνώλδου; εἶνε πιθανὸν ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος νὰ ἐπήγαινε πρό πολλοῦ ἤδη. Ἡ Λουκία ἀναμφιβόλως τὸν ἐγνώριζε προτῆτερά σου.
 — Πᾶ! εἶνε ὁ ἱατρός καὶ ὁ φίλος τῆς οἰκογενείας.
 — Ἡ Βάλδα δὲν ἐτόλμησε νὰ ὠθήσῃ περαιτέρω τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς.
 — Ἐπειτα, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ἡ Ἀγγελίνα εἶναι παιδίον, δὲν προσέχει εἰς ὅ, τι θὰ με ἐνδιέφερε νὰ μάθω.
 — Πρᾶγμα παράδοξον, ἡ Ἀγγελίνα εἶδε πλειότερον φῶς εἰς τὰ ζητήματα τῆς Βάλδας.
 — Διὰ τί με ἠρώτα οὕτω; διηρώτα ἑαυτήν.
 — Ἡ Βάλδα ἔλεγε κατ' ἰδίαν ὅτι μετὰ πάντα ταῦτα ἐγνώριζεν ἄρκετά.
 — Ἦτο προφανές, ὅτι ἡ Λουκία ἐγνώριζε τὸν διδάκτορα Ροβέρτον ἀπὸ πλεόν τοῦ ἔτους· καὶ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς οὐδενὶ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ.
 — Καὶ ἡ Βάλδα ἐπανελάμβανε μετὰ πεποιθήσεως:
 — Πρέπει νὰ ἀγαπῶνται! ἀγαπῶνται!

Ε'

Ἡ μικρὰ ἐξ ἀπορρήτων.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἡ Λουκία καὶ ἡ Ἀγγελίνα ἐποχορῶμεναι μετέβαινον εἰς τὸ Δάσος διὰ περίπατον· ὁ Γερμανός, ὁ γέρων ὑπηρέτης, ἐκάθητο εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀμαξηλάτου.
 Ἡ Λουκία ἦτο γελοῦσσα καὶ εὐθυμᾶς· ἡ Ἀγγελίνα μελαγχολικὴ καὶ μάλιστα ὀλίγον λυπημένη.
 — Τί ἔχεις; τῇ εἶπεν ἡ Λουκία. Ὑποφέρεις ἀκόμη;
 — Ὅχι πολὺ· τὸ πρωὶ μάλιστα ἤμην τόσο καλὰ, ὥστε θὰ ἠδυνάμην νὰ καταβῶ εἰς τὸ γεῦμα.
 — Μετ' ὀλίγον ἐπανελάβε:
 — Φαίνεται ὅτι ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὸ γεῦμα.
 — Ναί, εἶνε φίλος τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ὁ Λουκιανὸς τὸν προσεκάλεσεν.
 — Δέν μοι τὸ εἶπες τὸ πρωὶ, ὅτε ἦλθες εἰς τὸ δωμάτιόν μου.
 — Ναί, ἀληθῶς, δὲν τὸ ἐνεθυμήθην. . . — Τί ὥρατος καιρός! προσέθηκε πάραυτα ἡ Λουκία· τί λαμπρὸς ἥλιος!
 — Ὡς ἐξαστράπτει τὸ πρόσωπόν σου, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα μετὰ πικρᾶς τιнос ἐκφράσεως, λίαν ἀσυνήθους αὐτῇ, εἶσαι ὅλη χαρὰ, σήμερον!
 — Καὶ σὺ ὅλη λύπη, με φαίνεται. Διὰ τί εἶσαι λυπημένη;

— Διότι δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, Λουκία.
 — Ὡ! μικρὰ ἀχάριστος! . . .
 — Τότε εἶπέ μοι, — διὰ τί σὺ εἶσαι τόσον περιχάρης;
 — Διὰ τί; Ἀλλὰ διότι συλλογιζομαι ὅτι ὁ προσφιλέας μοι ἀδελφὸς Λουκιανὸς ἐπανῆλθε· διότι εἶνε ὥρατος καιρός· διότι εἶνε ἄνοιξις· διότι εἶμαι μετὰ σοῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, καὶ ἡ ὁποία με ἀγαπᾷ.
 — Ὡ! βέβαια, σὲ ἀγαπῶ! εἶπε μετὰ παθητικοῦ τόνου ἡ Ἀγγελίνα. — Ἀλλὰ σὺ, εἶπέ μοι, Λουκία, ἐκτὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἐμοῦ, δὲν ἀγαπᾷ κανένα ἄλλον;
 — Καὶ ποῖον λοιπὸν θέλεις νὰ ἀγαπῶ;
 — Ἐ! . . . ἀλλὰ . . . τὸν διδάκτορα Ροβέρτον, ἐπὶ παραδείγματι.
 — Τρελλὴ εἶσαι; διὰ τί νὰ τὸν ἀγαπῶ;
 — Τὸν ἔβλεπες εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας σου· συνωμίλεις μετ' αὐτοῦ· ὅτε μετέβαινες ἐκεῖ, ἤρχετο ὡσαύτως. . . Ἐκεῖνος σὲ ἀγαπᾷ.
 — Ἡ Λουκία ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν τελευταίαν φράσιν.
 — Ἀλλὰ καὶ σὺ ἐπίσης, εἶπε γελῶσα, τὸν ἔβλεπες, ἥσο ἐκεῖ ὅτε ἤρχετο. Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς;
 — Ὡ! δὲν λογαριάζω τὸν ἑαυτόν μου ἐγὼ! — Καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν;
 — Σὲ εἶπον ὅτι εἶσαι τρελλή.
 — Ἡ Ἀγγελίνα ἐσιώπησεν ἀποτόμως, ἀπέβλεψε πρὸς τὴν Λουκίαν, ἔπειτα, φέρονσα τὰς χεῖρας εἰς τὸ μέτωπον, ἐξερχόμεναι εἰς λυγμούς, οἵτινες ὕψουν καὶ ἐτάρασσον τὸ εὐθροῦπον σῶμά της.
 — Ἡ Λουκία ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἐκπληττομένη πρὸ τοιαύτης ἐκφράσεως λύπης, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ.
 — Ἀγγελίνα! ἀγαπητῇ μου μικροῦλα! τί ἔχεις; τῇ εἶπεν.
 — Ἄφες με, ἐψιθύρισεν ἡ Ἀγγελίνα, εἶνε κακόν! πολὺ κακόν!
 — Τί εἶνε κακόν; ἐπανελάβεν ἡ Λουκία, ἐτοίμη νὰ κλαύσῃ ἐπίσης.
 — Ἄ! Λουκία, σὺ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίστευον καθ' ὅλοκληρίαν, σὺ, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔδιδον μετὰ χαρᾶς τὴν ζωὴν μου, κρύπτεσαι ἀπὸ ἐμέ! Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου! τὸ αἰσθάνομαι ἐν τοσούτῳ, εἶμαι ἱκανὴ νὰ ἀγαπήσω, νὰ ἀγαπῶ μετ' αὐταπαρνήσεως, νὰ ἀγαπῶ μέχρι θανάτου! καὶ δύνανται νὰ μοι κρύπτωσι μυστικόν.
 — Ἀλλὰ, ἀγαπητῇ μου Ἀγγελίνα, ἡσύχασον.
 — Ἡ Ἀγγελίνα ἠνωρθώθη, ἤρπασεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας τῆς Λουκίας, καὶ τῇ εἶπε:
 — Ἰδέ με! Ἐνόμισες ὅτι εἶμαι ὀλοτελῶς ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ ἐννοήσω, ἀνίκανος νὰ σιωπήσω;
 — Ἡ Λουκία ἦτο βαθέως συγκεκινημένη ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ τούτου, τόσον παραδόξου παρὰ τῇ δεκατετραετῇ ταύτῃ κορασίδι, ἐν ᾗ αἰφνης ἐξηγέρθη πάθος σφοδρόν, ὑπέρτερον τῆς ἡλικίας αὐτῆς.
 — Εἶχον ἄδικον, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, τὴν παρεγνώρισα. Ἐκλαμβάνουσα αὐτὴν ὡς μικρὸν κοράσιον, προσέβαλον τὴν ἀσθενικὴν εὐαίσθησιν της. Καὶ ἐμάντευσε τὰ πάντα.
 — Ἐπανελάβε δὲ ὑψηλοφῶνως:
 — Συγχώρησόν με, Ἀγγελίνα· δὲν εἶνε διόλου δυσπιστία. . . ἀλλ' ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα εἰς οὐδένα λόγον ἐνικόλως καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν ἀκόμη· πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται οὔτε εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν μας.
 — Τόσον τὸ καλλίτερον! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, ἔχουσα ἐκ τοῦ πυρετοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ φλέγοντας, τόσον τὸ καλλίτερον, ἂν ἦμαι ἡ πρώτη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνοίγεις τὴν καρδίαν σου! Καὶ δὲν θὰ λυπηθῇς, οὔτε θὰ μετανοήσῃς, μεῖνε ἡσυχος! Δὲν γνωρίζεις πόσον εἶνε κακόν νὰ αἰσθάνηται τις τὴν ψυχὴν του πλήρη τρυφερότητος καὶ ἀπεριόριστου ἀφοσιώσεως, καὶ νὰ βλέπῃ ὅτι τὸ ὄν ἐκεῖνο,

τὸ ὅποτον ἀπολαύει τόσης μερίμνης καὶ αὐταπαρνήσεως, σὲ θεωρεῖ ὡς παιδίον, κρύπτεται ἀπὸ σέ, καὶ ἀνταμείβει τὴν τόσῃ σου στοργῇ διὰ περιφρονήσεως!

— Δὲν θὰ συμβῇ πλέον αὐτὸ μεταξύ μας, Ἀγγελίνα, σοὶ τὸ ὁμνῶ.

— Ἀ! εὐχαριστῶ!

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα κατεκάλυψεν αὐτὴν διὰ φιλημάτων καὶ θωπειῶν. Ἐπειτα μετὰ πυρετώδους ἐνθουσιασμοῦ:

— Οὕτω λοιπόν, τῇ εἶπε, τὸν ἀγαπᾷς!... Τὸν ἀγαπᾷς καὶ σὲ ἀγαπᾷ! Ὡ! τὸ ἐγνώριζον. Τὸ ἐγνώριζον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδον τὸν ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου.

— Ἀληθῶς! Καὶ δὲν ἐδειξας τίποτε;

— Βλέπεις λοιπόν ὅτι δύναμαι νὰ κρατήσω καὶ φυλάξω μυστικόν. Ναί, ἐγνώριζον ὅτι ἀγαπᾷσθε. Διὰ τοῦτο πολλάκις σὰς ἄφινον μόνους, προφασίζομένη ὅτι θὰ καταβῶ εἰς τὸν κήπον, ὅτε ἦσθε εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐπίστευες ὅτι κατέβαινον διὰ τὰ ἄνθη. Καὶ σύ, δὲν ἀνησυχεῖς σχεδὸν διὰ τὴν ἀπουσίαν μου, καὶ ὅτε ἐπήγαινον, δὲν προσεῖχες, δὲν ἐσκέπτεσθ' διόλου δι' ἐμέ, δι' ἐμέ, ἡ ὁποία διὰ σὲ μόνην ἐσκεπτόμην πάντοτε!

— Ἀγαπητῇ μου μικρᾷ Ἀγγελίνα!... Πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὠρίσθην νὰ μὴ δύναμαι νὰ σὲ ἀγαπήσω πλεονέκον καὶ τώρα...

— Ναί, σύνελθε εἰς σεαυτὴν, μὲ ἡγάπας ὀλίγον ὡς μεγάλην πλαγγόνα· καὶ τώρα βλέπεις μικρὰν γυναῖκα, καὶ ἐμέ, καὶ δύνασαι νὰ μὲ ἀγαπήσης ὡς ἴσῃ σου, ὡς ἀδελφὴν.

— Ναί, ὡς ἀδελφὴν.

— Καὶ θὰ μοὶ λέγῃς τὰ πάντα εἰς τὸ ἐξῆς;

— Τὰ πάντα.

— Ἐννοεῖς; τώρα θὰ ἔρχεται συχνὰ ἐδῶ, τὸ διπλοῦν αὐτὸ μυστήριον, τὸ διπλοῦν αὐτὸ ψεῦδος μὲ ἐβάρυνε πολὺ. Θὰ σκέπτεσαι μεγαλοφῶνως πρὸ ἐμοῦ, καὶ θὰ ὁμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ. Θὰ ἴδῃς πόσον καλὸν εἶναι αὐτό. Ἰδοὺ ἰδέ με, ἰδέ με εὐτυχῇ, ἐπίσης εὐτυχῇ ὡς σέ!

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα γελῶσα, προσηλοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοὺς τῆς Λουκίας, ἐσφιγγε τὰς χεῖρας αὐτῆς διὰ τῶν πυρεσσοῦσων ἰδίων, μὲ τὸ πρόσωπον ἀκτινοβόλον ὑπὸ σφοδρᾶς χαρᾶς, χαρᾶς μοναδικῆς.

ΣΤ'

Τὰ μυστικά.

Ἡ ὑπερβολικὴ αὕτη ἐμφύχωσις τῆς Ἀγγελίνας ἀπέβη μετ' ὀλίγον ἀνησυχαστικὴ, καὶ ἡ Λουκία, συντέμνουσα τὸν περίπατον, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον.

Ἡ Ἀγγελίνα εἶχε τὸν πυρετὸν καὶ ὠμίλει ὡς ἐν ρεμβασμῷ μετὰ ταραχῆς καὶ ἀνευ συναισθήσεως.

— Ἄν προέδιδε, χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ, τὸ μυστικόν μου; ἔλεγε κατ' ἰδίαν ἡ Λουκία.

Ὅτε ἐπανήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἡ Βάλδα, εἰδοποιηθεῖσα, προσέδραμε πάραυτα, καὶ ρίπτουσα ὀργίλον πρὸς τὴν Λουκίαν βλέμμα:

— Ἦτο πολὺ καλὰ ὅτε ἀνεχώρει, τῇ εἶπε, καὶ τὴν ἔφερες πυρεσσοῦσαν καὶ ὅλως ἐξησθενισμένην. Τί λοιπόν συνέβη; Τί τῇ εἶπες;

Ἡ Ἀγγελίνα τὴν διέκοψε ζωηρῶς:

— Ἀπατάσαι! εἶχον τὸν πυρετὸν ὅταν ἐξῆλθον. Δὲν τῇ εἶπον τίποτε, διότι ἐπέμενον νὰ κάμω τὸν περίπατον αὐτὸν μετὰ τῆς Λουκίας, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ καθαρὸς ἀήρ θὰ μὲ ὠφελήσῃ. Ἄλλως τε, καὶ δὲν εἶναι τίποτε, ὀλίγη ἀνάπαυσις θὰ μὲ κάμῃ νὰ συνέλθω.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, εἶπεν ἡ Λουκία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μείνω πλησίον της μέχρις οὗ ἀποκοιμηθῇ.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἐπανελάβεν ἡ Βάλδα ἀρκετὰ ξηρῶς, θὰ ἀρκέσω διὰ νὰ τὴν ἐπιμεληθῶ.

Ἀφῆκεν ἐν τοσούτῳ τὴν Λουκίαν νὰ τῇ βοηθήσῃ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἀγγελίναν εἰς τὴν κλίνην της· καὶ ἡ Λουκία, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι τακτοποιεῖ τὸ προσκεφάλαιον τῆς Ἀγγελίνας, ἐκλινεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ τῇ εἶπε χαμηλότατα:

— Ζήτησον νὰ μείνω... Ἄν ἤθελες νὰ ὁμιλήσῃς;

— Ἄφες τὴν Λουκίαν πλησίον μου, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα πρὸς τὴν Βάλδαν, δὲν θὰ μὲ βλάψῃ νὰ ἔχω δύο νοσοκόμους.

— Ὅχι, ὄχι, αὐτὸ θὰ σὲ κατακουράσῃ, τῇ ἀπήντησεν ἡ Βάλδα.

Καὶ ὅπως ἠδύνατο τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὖς:

— Πρόσεχε! Ἄν εἶχες παραφορὰν καὶ ἂν ὠμίλεις πρὸ αὐτῆς;

Παράδοξος ἀγωνία ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς πτωχῆς κόρης.

— Ἄν εἶχον παραφορὰν; ἐπανελάβεν ὑψηλοφῶνως χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, μετ' ἀληθοῦς τρόμου.

Καὶ εἶχε τὸ μυστικόν της νὰ φυλάξῃ;

Ἡ Βάλδα ἐπέμεινεν ἐν τῇ ἀρνήσει αὐτῆς, καὶ ἡ Λουκία ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ.

Ἀλλ' ὅτε ἐνηγκαλίσθη, ἀναχωροῦσα, τὴν Ἀγγελίναν, αὕτη, θλίβουσα τὴν χεῖρα αὐτῆς, τῇ εἶπε χαμηλοφῶνως μετὰ βαθείας φωνῆς:

— Μὴ φοβεῖσαι! θὰ σιωπήσω!

Τῷ ὄντι, ὁ πυρετὸς μετὰ τῶν ὀπτασιῶν καὶ τῶν παραφορῶν του, ἐπυρπόλησε τὸν ἐγκέφαλόν της, ἀλλ' ἡ θέλησις αὐτῆς ἠγρύπνει· καί, μετὰ τῆς ἰσχύος, ἦν δίδωσιν ἡ σταθερὰ ἰδέα καὶ εἰς τὰς ἀπλουστεράς ἐρωτήσεις τῆς Βάλδας δὲν ἠνέφρε τὰ χεῖλη νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἡ ἐπίμονος αὕτη σιωπὴ ἔλαβε χαρακτηριστικόν.

Ἡ Βάλδα ἰκέτευεν αὐτὴν νὰ ἀπαντήσῃ, νὰ τῇ εἴπῃ τοῦλάχιστον ἂν τὴν ἤκουεν. Ἐκείνη ἀπεκρίνετο διὰ κατανύσεως τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ διόλου δὲν ὠμίλει.

Ἐπροςπᾶθει νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Ὁ ἰατρὸς ἦλθε καὶ διέταξε ποτόν τι πρᾶυντικόν. Μόλις κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας κατέλαβεν αὐτὴν ὁ ὕπνος.

— Εἶσαι καλλίτερα, τὴν ἠρώτησεν ἡ Βάλδα, εἶσαι ἡσυχωτέρα; εἰπέ μοι ἕνα λόγον νὰ ἡσυχάσω.

— Εἶσαι σύ, ἦτις μοὶ ὁμιλεῖς; τῇ εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, εἶσαι σύ;

— Ἀναμφιβόλως, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Ναί, ἀλλ' εἰπέ μοι ἂν ἦσαι σύ.

Τότε ἡ Βάλδα ἐπλησίασεν ἐγγύτατα αὐτῆς, καὶ πολὺ χαμηλά, καὶ τοι ἦσαν μόναι, καὶ τῇ εἶπε μετ' ἐκφράσεως ἀνεκφράστου στοργῆς:

— Κόρη μου!

Μειδιάμα ἐπήνηθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Ἀγγελίνας, καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου τῆς τρυφερότητος:

— Μητέρα!... εἶπε.

Καὶ ἀπεκοιμήθη.

Z

Τὸ μυστήριον τῆς Βάλδας.

Ἡ Βάλδα ἐγεννήθη ἐν Βρασιλίᾳ ἀπὸ μητρὸς μιγάδος καὶ πατρὸς Γάλλου, ἀπομεμακρυσμένου συγγενοῦς τοῦ Δὲ Σερζύ.

Δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν ἔμεινεν ὀρφανή, τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ θανατώσαντος σχεδὸν συγχρόνως τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς ταύτης.

Ὁ πατὴρ τῆς Βάλδας μετηνάστευσεν εἰς τὴν Βρασιλίαν διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν καταστραφεῖσαν περιουσίαν αὐ-

τοῦ· ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις αὐτοῦ δὲν κατευδοῦντο, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, ὅτε οἱ δανεισταὶ του κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπληρώθησαν, τίποτε δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν Βάλδαν, τὴν μόνην, ἥτις διέφυγε τὴν ἐπίδημιαν.

Πτωχή, ἀνευ προσόδων, καὶ ἀστεγος, παρελήφθη ὑπὸ τινος θείας τῆς μητρὸς τῆς, γραίας μιγάδος περιφιλύτου, ματαίας, ἀσώτου, παραγέμουσα προλήψεων ἀποικιακῶν καὶ ἄλλων, ἥτις ἔτρωγε τὰ κεφάλαια αὐτῆς, ὡς καὶ τὰ εἰσοδήματα, μεθ' ὁλοτελοῦς περὶ τῆς ἐπαύριον ἀμεριμνίας.

Δὲν εἶχε τέκνα, διότι δὲν ἐνυμφεύθη· — τοῦτο μόνον ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ αὐτῇ τὰς τόσας ἀσωτείας. Ἀλλ' ὅτε ἡ Βάλδα ἔπεσεν εἰς βάρος τῆς, ἡ νέα αὕτη εὐθύνη οὐδόλως ἡλλαξε παρ' αὐτῇ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν· καὶ ἐξηκολούθει περὶ ἑαυτῆς καὶ μόνῃς νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ σκέπτηται.

Ἡ Βάλδα λοιπὸν ἔμεινε κατὰ τύχην, ἀνευ συμβούλου, ἀνευ στηρίγματος, συναναστρεφόμενη μετὰ τοῦ τυχόντος καὶ πρὸ πάντων μετὰ τῶν μιγάδων, δούλων ἢ ἐλευθέρων, ἐξ ὧν ἐβρίθην ἡ οἰκία τῆς θείας τῆς.

Ὡς εἶνε ἐπὶ τέλους πᾶσαι αἱ κοιναὶ καὶ ἀριστοκρατικαὶ βρασιλιαναὶ οἰκίαι.

Ἐπειδὴ ἡ ἐργασία τῶν δούλων παράγει δεκάκις ὀλιγώτερον τῆς τῶν ἐλευθέρων, ὅπου θὰ ἤρκει εἰς ἡ δύο ὑπηρεταί, λαμβάνουσι δέκα μαύρους.

Μεταξὺ τῶν μιγάδων τούτων ὑπῆρχε νέος, οὐτινος ὁ ἕτερος τῶν γονέων ἦν μαῦρος, ἡλικίας εἴκοσι περίπου ἐτῶν καὶ θαυμασιῶς ὠραῖος, γραφικῆς καὶ συγχρόνως παθητικῆς ὠραιότητος, ἐν ᾗ διεσταυροῦτο ἡ ἀφρικανὴ φυσιολογία, ἥτις φέρει τὸν ζωτικὸν χυμὸν, τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν νεότητά, καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ, ἥτις ἔχει τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειαν.

Ὑπάρχουσιν αἵματα ἀνεμιγμένα ἐκ τοῦ Ἀντινόου καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸ χρῶμα ἐλαφρῶς πρὸς τὸ μέλαν κλίνειν, καὶ οἶονε ὀρεχάλκινον, δὲν συντελεῖ ὀλίγον εἰς τὴν ἐξαιρετον λάμψιν τῶν λαμπρῶν τούτων καλλόνων, ἐν αἷς, ὡς πίνακα ζωγράφου, τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχεδιάσμα ἐνοῦνται πρὸς παραγωγὴν ἀριστουργήματος.

Ὁ νέος οὗτος ἐκαλεῖτο Μοραλές.

Ἦτο δούλος.

Υἱὸς τοῦ πρώτου κυρίου του καὶ μαύρης εὐνοουμένης, ἀνετρέφη μετὰ ἰδιαιτέρας φροντίδος, μακρὰν τῶν δουλικῶν ἐργασιῶν, καὶ ἤρξατο ἐκπαιδευόμενος. Ὁ πατήρ καὶ κύριός του εἶχεν ἀναμφιδόλως σκοπὸν νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν ἡμέραν τινά. Ἀπρὸς δόκητος θάνατος ἐκώλυσεν αὐτὸν τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ σκοπούμενον.

Οἱ κληρονόμοι — ἦτο χῆρος καὶ ἀνευ νομίμων τέκνων — διεμοιράσθησαν τὴν περιουσίαν καὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ· καὶ ὁ ὠραῖος Μοραλές ἔλαχεν εἰς τὴν θείαν τῆς Βάλδας.

Αὕτη ταχέως ἔφαγε τὰ χρήματα καὶ μετεπώλησε τοὺς δούλους· ἀλλ' ἐφύλαξε τοῦτον, τοῦ ὁποῦ ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀνατροφή ἐκολάκευον τὴν φιλαυτίαν αὐτῆς, ὡς ἡ ἀπόκτησις ἵππου εὐγενοῦς. Τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν διαχείρισιν καὶ ἐπιστάσιαν τῆς περιουσίας τῆς, καὶ ἐπεφόρτισεν αὐτὸν νὰ κρατῇ τοὺς λογαριασμούς· ἀληθῆς ἀμεριμνομέριμνα ἐν οἰκίᾳ, ἐν ᾗ ἡ ἀταξία καὶ ἡ ἀρπαγὴ ὑψώθησαν εἰς ὕψος ἀξιώματος καὶ σχεδὸν θρησκείας.

Ἡ Βάλδα προσήγγιζε τὰ δέκα καὶ τέσσαρα ἔτη τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Εἶχε τὴν πρωϊμότητα καὶ τὰ πρόωρα πάθη τῶν γυναικῶν τῶν χωρῶν τούτων, ἐνθα ὁ ἥλιος τῶν τροπικῶν ὠριμάζει ταχέως τὰς ὁπώρας καὶ τὰς καρδίας. Ἦτο μόνη, ἐγκαταλειμμένη, καὶ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ καὶ ἀνίᾳ τῆς ἀπομονώσεώς τῆς, ἠγάπησε τὸν Μοραλές.

Οἱ ἔρωτες τῆς Βάλδας καὶ τοῦ Μοραλές ἦσαν εἰλικρινεῖς καὶ ζωηροί, εἰ μὴ ἀγνοί. Τὸ ἠθικὸν αἶσθημα ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Βάλδαν· τίς ἤθελε τῇ δώσει αὐτό; ἀλλὰ συγχρόνως ἡ νεότης καὶ ἡ ἀπειρία τῆς ἔθετον αὐτὴν ὑπεράνω

τῶν προλήψεων, τῶν ἐπιφυλάξεων τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σεβασμοῦ.

Ἦτο, τῷ ὄντι, πρᾶγμα ἀρετὰ ἀνήκουστον ὁ ἔρωτος οὗτος λευκῆς πρὸς ἄνδρα μιγάδα, πρὸς δούλον, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ὅπου καὶ ἡ ἐλαχίστη σταγὼν μέλανος αἵματος ἐν ταῖς, φλεβῖν εἶνε τεκμήριον ἐξευτελισμοῦ καὶ δυσφημίας, τὴν ὅποιαν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ.

Δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη ἐνταῦθα ζήτημα γάμου. Ὁ Μοραλές ἦτο δούλος, καὶ ἐλευθερούμενος δέ, ἐν ταῖς ἀποικίαις δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ ποσῶς τὸ ἀνυπερβλήτον πρόσκομμα. Ὁ Μοραλές ἐγένετο λοιπὸν ἐραστὴς τῆς Βάλδας.

Αὕτη τὸν ἠγάπα μετὰ πάθους, καὶ μετὰ τοσοῦτου μάλιστα πάθους, καθ' ὅσον ὁ ἔρωτος οὗτος ἦτο ὁ ἀπηγορευμένος καρπός.

Ἐπειτα, ἦτο ὁ πρῶτος ἔρωτος τῆς· ἔπρεπε νὰ ᾔνε καὶ ὁ τελευταῖός τῆς. Πᾶν ὅ,τι παράγεται κατὰ τὴν ἀνοιξιν, δηλαδὴ ἐγκαταλειμμένον καὶ ἀπηρηνημένον, ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ, ἥτις ἔμελλε τόσον ταχέως νὰ καταφυθῇ, ἠνθήσῃ καὶ ἡκμασεν αἰφνιδίως καὶ μίαν στιγμὴν· διαβατική ἀκμή, ἀλλὰ τρομερὰ καὶ φρικτὴ.

Ἡ ἀρχὴ ἦτο μελαγχολία, μέθη, ἡ λήθη καὶ ὑπεροψία πάντων.

Ἡ Βάλδα ἔμεινεν ἔγκυος, καὶ παρὰ πάσας τὰς προφυλάξεις, ἄς ἔλαβεν, ἡ θεία τῆς δὲν ἤργισε νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ἡ γραῖα μιγάς ἐτήρησε σιγὴν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει αὐτῆς· οὐδὲ μίαν λέξιν εἶπε τῇ Βάλδᾳ. Παῖσμα δὲν εἶνε σπάνιον πρᾶγμα, ἐν ταῖς χώραις ταύταις, ὅπου ἡ δουλεία διέφθειρε πάντα. Ἀλλὰ ποῖος ἦτο ὁ πατήρ; Παρεφύλαξε τὴν Βάλδαν, τὴν παρεμόνευσε μετὰ πανουργίας καὶ ἐπιμονῆς.

Ἡ Βάλδα οὐδεμίαν εἶχε συλλάβει ὑποψίαν.

Νύκτα τινά, ἡ θεία, συνοδευομένη ὑπὸ τεσσάρων ἀνδρείων μαύρων εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας.

Ὁ Μοραλές, ἐν ᾧ ἐκοιμάτο συνελήφθη καὶ ἐδέθη. Οὐδόλως ἐδοκίμασε ν' ἀντιστῇ. Πρὸς τί; Εἶχεν ἀπολεσθῇ! Μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ κράξῃ πρὸς τὴν Βάλδαν:

— Σῶσον τὸ τέκνον μας!

Ἡ Βάλδα ἐρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς θείας τῆς, τῇ ἐζήτησε χάριν, ὅχι δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ δι' ἐκείνον.

Αἶφνης ἠκούσθη παράδοξος θόρυβος, φρικώδης, τρομερός, ὅστις ἔκαμιν αὐτὴν νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἦτο ὁ θόρυβος τῶν τελευταίων σπασμωδῶν κινήσεων τοῦ Μοραλές, σπαιρόντος ὑπὸ σχοινίον περὶ τὸν λαίμον.

Ἀπηγγονίσθη.

Ἡ Βάλδα ἐρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἐκβάλλουσα ἀγρίαν κραυγὴν, καὶ ἐλιποθύμησεν.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, καὶ χωρὶς ἡ γραῖα θεία νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ διὰ νὰ ἀπαντήσῃ ἀκόμη εἰς τὰς ἱκεσίας τῆς ἀνεψίδος τῆς, ἥτις συνεσπεροῦτο περὶ τὰ γόνата αὐτῆς.

Ὅτε ἡ Βάλδα συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, ἦτο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἐνθα τῇ ἐφάνετο ὅτι ἀκόμη ἀκούει τὸν ρόγγον τῆς ἀγωνίας τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.

Ἡθέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸν τοῦτο δωμάτιον. Διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν· ἦτο ἐξωθεν κεκλεισμένη. Ἐδραμεν εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἔβλεπε πρὸς τὸν κήπον· ἀλλὰ, διαπεράσασα τὴν κεφαλὴν ὅπως δοκιμάσῃ ἂν χωρῇ, διέκρινεν ἐπὶ τοῦ κλάδου δένδρου ἀπέναντι αὐτῆς, τὸ σῶμα τοῦ Μοραλές αἰωρούμενον.

Ἐρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐλιποθύμησεν ἐκ δευτέρου.

Πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς σκανδάλου, ἡ προστάτρια τῆς Βάλδας ἔκρινε καλὸν νὰ προσποιηθῇ ὅτι νῦτοχειρίσθη ὁ Μοραλές.

Διηγῆθη ὅτι ὁ δούλος νῦτοκτόνησε καὶ τὸ πᾶν ἐτελείωσεν.

Ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἡ γραῖα

μιγάς ἦτο διεστραμμένη καὶ μάλιστα κακοῦργος γυνή. Ἀλλὰ ὁ δούλος ;... δὲν λογαριάζεται εἰς δούλος.

Οὕτω μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχερείας, μεθ' ἧς φονεῦει τις ἕνα κύνα, δύνασαι νὰ φονεύσῃς δούλον, καὶ τὸ ἀποτροπαιότερον τῶν ἐγκλημάτων εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἀμερικανοῦ εἶνε τὸ νυμφευθῆναι κατώτερον ἢ κατωτέρα, ὅπερ φαίνεται ὅτι τὸν μιγάδα ἢ τὸν μαῦρον ἀναβιβάζει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἐγκλημα τῆς Βάλδας δὲν ἦτο τὸ ὅτι εἶχεν ἐραστὴν — ἡ γραῖα κόρη τῇ συνεχῶρει τοῦτο — ἀλλὰ τὸ ὅτι ἡγάπησε μιγάδα καὶ δούλον. Οὗτος πάλιν προσῆψε κηλῖδα, ἦν πάσῃ θυσίᾳ ὤφειλε νὰ ἐξαλείψῃ.

Μετ' ὅκτῳ ἡμέρας ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Βάλδας, καθεργμένης εἰς ἐτὶ ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, ὅπως τῇ ἀναγγείλῃ ὅτι θὰ τὴν ἐλευθερώσῃ μετὰ τὸν τοκετὸν αὐτῆς.

Ἡ Βάλδα ἐνόησεν ὅτι τὸ αὐτὸ πεπρωμένον, τὸ ὁποῖον ἐπεφυλάχθη τῷ πατρὶ, ἐπιφυλάσσεται καὶ εἰς τὸ τέκνον τῆς· ὅτι πιθανὸν νὰ τὸ φονεύσωσιν ἢ τοῦλάχιστον, ὅπερ χερίστον, ὅτι θὰ τὸ ἀναθρέψωσι μακρὰν, ὡς τέκνον δούλου καὶ δούλου.

Οὐδὲν εἶπεν. Ἦτο ἀνωφελὲς νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ παρακαλέσῃ· τὸ ἐγνώριζεν. Ἡ φρικτὴ αὕτη ἐπιθεῖσις τὴν ὠρίμασεν. Εἰς ἡλθεν ἐν πλήρει δικαιοῦματι εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς. Σιωπᾶν, ψεῦδεσθαι, γελᾶν καὶ ἐνεργεῖν ἦσαν τοῦ λοιποῦ ὁ νόμος αὐτῆς.

Προσθῶμεν δ' ὅτι προσηνέχθησαν αὐτῇ ἀνηλεῶς, καὶ αὕτη εὗρε τὴν ἀναγκαίαν πρόφασιν διὰ νὰ φέρῃται ἀνηλεῶς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης περιεβλήθη προσωπεῖον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ δηλητήριο ἐν εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς.

Δὲν ἐκλαυσε, δὲν παρεπονέθη πλέον. Μόνον πρὸ δύο περιποῦ πρὸ τοῦ τοκετοῦ αὐτῆς ἐβδομάδων ἐγένετο ἄφαντος, χωρὶς νὰ δυνηθῇ τις νὰ γνωρίσῃ πόθεν καὶ πῶς, καὶ νὰ ἐπανεύρῃ τὰ ἴχνη τῆς.

Πάντες οἱ δούλοι τῆς οἰκίας ἐξαπεστάλησαν εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, χωρὶς οὐδ' εἰς αὐτῶν νὰ δυνηθῇ νὰ παρουσιάσῃ σημεῖόν τι τῆς διευθύνσεως αὐτῆς.

Μετὰ μῆνα ἡ Βάλδα ἐπανήλθεν εἰς τὴν θείαν τῆς, ὠχρά, ἰσχνή, ὡς ἀνθρώπος ἐξεγειρόμενος τῆς κλίνης μετὰ μακρὰν καὶ πολυῶδον ἀσθένειαν.

— Τὸ τέκνον σου ποῦ εἶνε ; ἠρώτησεν ὀργίλως ἡ θεία.

— Εἶνε εἰς ἀσφαλὲς μέρος, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ἡ Βάλδα.

Τὸ τέκνον τοῦτο ἦτο ἡ Ἀγγελίνα.

Ὁ πρῶτος οὗτος ἔρως τῆς Βάλδας, τοσοῦτον ἀποτόμως ἀναχαϊτισθεὶς ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτοῦ, δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ μαρανθῇ. Ὁ χυμὸς τότε μετεστράφη ἀλλαχοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἔμεινε λείψανον πάθους ἐν τῇ ἐκ γρανίτου ταύτῃ καρδίᾳ, μίαν στιγμὴν μόνον θερμαίνόμενον ὑπὸ φλογὸς φλογεῖας, συνεκεντρώθη εἰς τὴν μητρικὴν πρὸς τὸ τέκνον στοργήν, εἰς τὴν στοργὴν τῆς τίγρεως πρὸς τὸ τέκνον αὐτῆς.

Ἠγάπα τὸ τέκνον αὐτῆς μετὰ παραφοράς, εὐρίσκουσα ἤδη σωτηρίαν ὑπερασπίσεως καὶ ἐκδικήσεως εἰς τὴν στοργὴν ταύτην διὰ μικρὸν πλάσμα, τριπλασίως ἀθέμιτον, εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὁποῖου ἔρρεεν αἷμα μαύρου καὶ δούλου καὶ εἶχε μεθ' ὑπομονητικοῦ ἡρωϊσμοῦ σωθῇ τῆς δουλείας ἢ τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἀγγελίνα ἦτο καλὰ μόνη, κατὰ μόνος ! Ποία χαρά, ποῖος θρίαμβος, καθ' ἣν ἡμέραν καταστρέφουσα πᾶν κώλυμα, ὑπερπηδῶσα τοὺς νόμους καὶ τὰς προλήψεις κατὰ πρόσωπον τῆς ὀλομελείας ἡπατημένης καὶ δαμασθείσης ὑπὸ τῶν ἔξω αὐτῆς, θὰ ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸν κόσμον τὴν θυγατέρα τοῦ μαύρου, τὴν θυγατέρα τοῦ δούλου, ἀφ' οὗ ἐπρομήθευεν αὐτῇ, δυνάμει τῆς θρασύτητος καὶ τῆς θελήσεως, λαμπρὰν περιουσίαν, ἀφ' οὗ θὰ ἐνίκα τὴν μισητὴν ἀπαγόρευσιν, ἥτις ἐφαίνετο αὐτῇ ὅτι θὰ κρατήσῃ

αὐτὴν πάντοτε ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐτη τινὰ μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, ἡ γραῖα μιγάς ἀπέθανεν. Ἐκαμε τὴν ἀνεψιὰν αὐτῆς μόνην κληρονόμον· μόνον τοῦτο ἦτο τὸ λυπηρὸν, ὅτι ἦτο ἀπολύτως κατεστραμμένη, καὶ μάλιστα καὶ οἱ δανεισταὶ αὐτῆς δὲν ἐπληρώθησαν, καὶ εἰς τὴν Βάλδα ἐμειναν μόνον κοσμήματά τινα, τὰ ὅποια ἡ γραῖα φιλάρεσκος δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ ἀπαλλοτριώσῃ, καὶ τὰ ὅποια τῇ εἶχεν ἐγχειρίσει, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς, ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα.

Τὸ δεύτερον ἤδη ἡ Βάλδα εὐρίσκεται μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, ἀνευ πόρων καὶ ἀνευ ἀσύλου.

Κατ' ἀρχὰς μίαν μόνην εἶχε σκέψιν· νὰ ἐπανίδῃ τὸ τέκνον τῆς.

Ἡ Ἀγγελίνα ἀνετράφη ὑπὸ μαύρης ἀφωσιωμένης γυναικός.

Ἐπὶ δέκα ἔτη, ἡ Βάλδα εἶχε τὴν δύναμιν οὐ μόνον νὰ μένῃ μακρὰν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀλλὰ καὶ εἰδήσεις αὐτῆς νὰ μὴ λαμβάνῃ, ὅπως μὴ ἐκθέσῃ τὴν ἐλευθερίαν ἢ τὴν ζωὴν τῆς. Ἀμα δ' ἀποθανούσης τῆς θείας τῆς, ἐπώλησε τὰ κοσμήματά τῆς καὶ προσέδραμεν εἰς τὴν Ἀγγελίναν.

Οὐδὲν τῇ ἔκρυψε· τῇ εἶπε τὴν γέννησιν τῆς, τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τὰς βασάνους τῆς μητρὸς τῆς. Τί ἤθελε ; διὰ τί ἔχυνεν εἰς τὴν νεαρὰν ταύτην ψυχὴν τὰ τρομερὰ ταῦτα μυστικά ;

Μήπως διὰ τὴν θυγατέρα τῆς, ἥτις, μανθάνουσα ὅ,τι δὲν εἶχε, πλὴν τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἐν τῷ κόσμῳ, μανθάνουσα ὅ,τι δι' αὐτὴν ὑπέστη ἡ μήτηρ τῆς, διὰ νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὴν μᾶλλον παραφόρως, ἀγαπήσῃ αὐτὴν καὶ μόνην αὐτὴν ;

Ἐφ' ἀντάζετο νὰ διαθέσῃ εἰς τὴν καρδίαν ταύτην τοῦ παιδίου τὰ αἰσθήματα τοῦ μίσους καὶ τοῦ ζήλου πρὸς ἀντεκδικήσεις, ὑφ' ὧν κατεβιβρώσκετο ἡ ἰδία ; Ἴσως καὶ αὐτὴ δὲν ἀπέδιδεν ἀξίαν εἰς τὴν τᾶσιν καὶ τὴν σκέψιν τῆς. Ἐσιώπα πρὸ τοσοῦτου χρόνου, ἐδίψη νὰ ὁμιλήσῃ, ἰδοὺ ὅ,τι δι' αὐτὴν ἦτο καλόν.

Τώρα τί θὰ ἔλεγε, τί θὰ ἔκαμνεν ἡ Ἀγγελίνα ; Θὰ ἔβλεπε βραδύτερον.

Ἀλλ' ἡ Ἀγγελίνα ἦτο ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον τῆς Βάλδας. Ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὑφ' ὧν ἐγεννήθη, ἐκ τοῦ φλογεροῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας τῆς, ἐκ τῶν τρομερῶν συγκινήσεων, αἵτινες προηγήθησαν τῆς γεννήσεως αὐτῆς, ἡ Ἀγγελίνα — ὅν εὐθραυστον, ἄβρον καὶ φρικτὸν — ἐκληρονόμησε μόνον πρωϊμότητα πάθους παραδόξου, εὐαισθησίαν φθάνουσας μέχρις ἀσθενείας, θερμὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι.

Τὴν ἀκατάβλητον ἐνεργητικότητα τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐφήρμοζε μόνον ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς καρδίας.

Ἐκ τῆς διηγέσεως τῆς Βάλδας συνεπέρανεν ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅτι ὤφειλε νὰ λατρεύῃ τὴν τόσον ἰσχυρὰν καὶ ἀφωσιωμένην μητέρα ταύτην, καὶ τοῦτο ἦτο μεγάλη εὐτυχία· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ αἵματος περιπεφρονημένου, ὅπερ θὰ ἐγένετο αἷτιον νὰ τὴν ἀποφεύγῃ καὶ νὰ τὴν μισῶσιν ἴσως, καὶ τοῦτο ἦτο μεγίστη θλίψις.

— Ὅχι, τῇ εἶπεν ἡ Βάλδα, ὄχι ! δὲν θὰ ἦσαι ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας βλέπουσι μὲ περιφρόνησιν καὶ ἀπωθοῦσι· πρέπει νὰ γείνης καὶ θὰ γείνης ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας θαυμάζουσι καὶ λατρεύουσι ! Μία μόνη συμφωνία πρὸς τοῦτο εἶνε ἀναγκαία· τῆς γεννήσεώς σου, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὁ κτηνώδης καὶ ἀπηλιθιωμένος οὗτος κόσμος ἀξιόμισhton, οὐδεὶς, ἀκούεις ; οὐδεὶς πρέπει νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν.

Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ Βάλδα εὕρισκεν ἐν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς φύσιν ὅλως ἀντικειμένην εἰς τὴν ἰδίαν. Ἡ Ἀγγελίνα ἦτο ἡ προσωποποιημένη εἰλικρίνεια καὶ εὐθύτης.

Ἡ ὑποκρισία ἐνέπνεεν αὐτῇ φρίκην.

— Θὰ παραστῇ λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ψευσθῶ ; εἶπεν εἰς τὴν μητέρα της· θὰ παραστῇ λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἀπατήσω ; Οὐδέποτε θὰ δυνήθω !

— Λησμονεῖς ὅτι ἀτιμάζουσα τὸν ἑαυτὸν σου, θὰ ἀτιμάζης ἐμέ ; τῇ εἶπεν ἡ Βάλδα· τοῦτο θὰ ἦτο ἐξαίρετος τρόπος νὰ μὲ δείξης τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην σου.

— Ἄ ! συγγνώμην, προσφιλεστάτη μου ! ἀνέκραξε τὸ παιδίον, ριπτόμενον εἰς τὴν ἀγκάλῃν της καὶ λυόμενον εἰς δάκρυα.

Τότε ἡ Βάλδα, ὑπὸ τὰς πανηγυρικωτέρας καὶ τὰς μάλλον δυναμένας νὰ προξενήσωσιν ἐντύπωσιν εἰς τὴν φαντασίαν περιστάσεις, ἀπῆλθε παρ' αὐτῆς νὰ ὀρκισθῇ ὅτι εἰς οὐδεμίαν ψυχὴν ζῶσαν οὐδέποτε θέλει ἀνακοινώσῃ ὅ,τι συνέβη, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ὅτε δὲ τὸ παιδίον ἠναγκάσθη τρέμον νὰ κάμῃ τοῦτο :

— Καλῶς, τῇ εἶπεν ἡ Βάλδα, δέν σε ζητῶ ἄλλο, μικρά μου, ἐγὼ θὰ πράξω τὰ λοιπά.

Τὰ λοιπὰ ἦσαν κατὰ τὴν σκέψιν αὐτῆς, νὰ κατακτήσῃ διὰ τὴν Ἀγγελίαν πλοῦτον καὶ κοινωνικὴν τάξιν. Ὑψαριστημένη μετὰ ταῦτα πάντα, καὶ εὐρίσκουσα τὴν Ἀγγελίαν τόσον ἀγαθὴν καὶ ἀγνὴν, ἡ Βάλδα ἔλεγε καθ' ἑαυτήν :

— Τὰ ἀξίζει !

Καί, πράγμα παράδοξον, ἐπιστηρίζετο τὸν τεῦθεν εἰς τὰς μυσαρὰς ιδέας αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ ἐκδικητικὰ σχέδια της.

Πρὸς ὄφελος τῆς ἀθώας θυγατρὸς της, μέχρις ἐγκλήματος θὰ προύχωρῃ, ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ προχωρήσῃ· καὶ ἡ γλυκύτης τῆς Ἀγγελίνας τῇ ἐφαίνετο κατ' ἀρχὰς ἡ δικαιολόγησις καὶ ὁ ἐξιλασμός τῆς σκληρότητος αὐτῆς.

Ἡ ἐμπλησθεῖσα χολῆς ψυχὴ αὕτη ἐστράφη εἰς τὸ κακὸν μέχρις ἀφοσιώσεως μητρικῆς, ὡς τὰ χημικὰ ἐκεῖνα τῶν ὀξέων δοχεῖα, ἅπερ καὶ τοὺς γενναιοτέρους οἶνους φθείρουσιν.

Εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τῆς θείας της ἡ Βάλδα ἀπνυθύνθη ἐν τῇ ἀμνησίᾳ αὐτῆς εἰς τὴν κυρίαν Δὲ Σερζύ, ἣν ἐγνώριζεν ἐκ φήμης καὶ ἣν εἶχε συγγενῇ, καὶ περιέγραψεν αὐτῇ οὐχὶ ἄνευ εὐγλωττίας τὴν ἐλεεινὴν αὐτῆς θέσιν. Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ, καταληφθεῖσα ὑπὸ συμπαθείας, ἐσκέπαστο νὰ δώσῃ εἰς τὴν αὐξάνουσαν θυγατέρα αὐτῆς ταύτην τὴν σύντροφον, καὶ πάραυτα ἔγραψε πρὸς αὐτὴν νὰ ἔλθῃ εἰς Γαλλίαν, πέμψασα αὐτῇ συγχρόνως τὴν διὰ τὴν ὁδοιπορίαν ἀναγκαίαν ποσότητα χρημάτων.

Ἡ Βάλδα εἰσῆγαγεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον ἐν Ρίφ· Ἰα-νεῖρφ τὴν θυγατέρα αὐτῆς — ἣν τοῦ λοιποῦ ἐκήρυττεν ὡς ἀνεψίαν — καὶ ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον διὰ Γαλλίαν.

Οὐδόλως πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι καὶ μίαν στιγμὴν μόνον συνεκινήθη ἐκ τῆς γενναιοτήτος τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ· ἡ ἀνάμνησις τῆς θείας της ἐξήλειφεν ἀπ' αὐτῆς ἐκ τῶν προτέρων πᾶσαν εὐεργεσίαν, ἣν ἡδύνατό τις νὰ προσφέρῃ αὐτῇ.

— Καὶ τί θὰ ἦνε ἄρᾳ γε καὶ αὕτη ἡ προστάτις, ἔλεγε κατ' ἰδίαν. Ἄ ! ὅ,τι θέλει ἄς ἦνε, δέν θὰ χάσω τὸν καιρόν μου νὰ γείνω τὸ παῖγνιον εὐεργεσιῶν !

Ἡ Βάλδα ἀφίκετο εἰς Παρίσιους ὠπλισμένη διὰ τῆς προμελετημένης καὶ ἀδιαλάκτου ταύτης ἀπεχθείας, συγχρόνως δὲ καὶ διὰ τῆς παραδόξου καλλονῆς αὐτῆς· καλλονῆς τοσοῦτον κινδυνώδους, ὥστε θὰ ἐλέγωμεν ὅτι εἶνε τοσοῦτον δύσπιστος καὶ ὁμοία κατὰ τι καὶ ὕπουλος ὡς αὕτη ἡ Βάλδα.

Δέκα ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς εἰς τὸ μέγαρον Δὲ Σερζύ ἐγκαταστάσεώς της, καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ἦτο κατεστρωμένον καὶ εἶχε τεθῇ εἰς ἐνέργειαν.

Διὰ τῶν συνηθεστέρων καὶ τῶν κάλλιστα ὀδηγούμενων χειρισμῶν ὑπεκρίνατο βαθὺ πρὸς τὸν κ. Δὲ Σερζύ πάθος, πάθος κεκρυμμένον καὶ παλαιόν, ὅπερ ὁμῶς δέν ἐβράδυνε

νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς πεπειραμένους ὀφθαλμοὺς ἀνδρὸς ἱκανῶς ἔτι ὥραίου, εἰ μὴ νέου, καὶ λίαν αὐταρέσκως ἐπιδεικνυμένου.

Ἡ Βάλδα ἐκ πρώτης ἀρχῆς περιεβλήθη ἐπιτυχῶς τὸ προσωπεῖον. Δέν κατέκτησεν αὐτὴ τὸν κόμητα, αὐτὴ κατεκτήθη ὑπ' αὐτοῦ. Οὗτος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἀγνότητος, τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἀρετῆς της. Συνήφθη μακρὸς ἀγὼν μετὰ τοῦ πάθους καὶ τοῦ κατήκοντος, καὶ ἡ Βάλδα ἔδειξεν ἀντίστασιν ἀληθῶς ἡρωικὴν.

Ἄλλ' ἡδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ εἰς ἔρωτα ἰσχυρότερον αὐτῆς ; Ὑπεχώρησε λοιπὸν, ὑπεχώρησε συνειδήτως, καὶ οὐχὶ ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότος καὶ τῶν δακρύων, ἅτινα παρακολουθοῦσιν αὐτῇ.

Εἰς τὴν ἡλικίαν, ἣν διήγεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ, ἡ νίκη αὕτη ἀπὸ μακροῦ χρόνου προσδοκώμενη καὶ ἀκριβῶς ἀγορασθεῖσα, ἐκολάκευσε καὶ ἐμέθυσε τὸν ὥρατον γέροντα πλειότερον πασῶν τῶν προτέρων ἐπιτυχιῶν αὐτοῦ. Ἡ Βάλδα ἀφ' ἐτέρου ἐφρόντισε νὰ μὴ παραδοθῇ αὐτῷ εἰμὴ ὅτε θὰ ἐβεβαιούτο ὅτι ἐκέκτητο καὶ ἐκράτει τὸν νικητὴν αὐτῆς.

Ἐκτοτε, τῷ ὄντι, εἶδομεν αὐτὴν ἀποβᾶσαν ἐν τῷ μεγάρῳ Δὲ Σερζύ καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν ἔννοιαν, δέσποιναν.

Πάντοτε ταπεινὴ καὶ προσηνὴς ἐν τούτοις ἀπέναντι τῆς εὐεργετίδος αὐτῆς, κατέστη ἡσύχως πανοῦργος, διὰ μικρῶν νυγμῶν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐπλήγωσεν, ἐβασάνισεν, ἐδόλοφόνησε τὴν εὐγενῆ γυναῖκα, καιροφυλακτοῦσα πᾶσαν εὐκαιρίαν, ἀναμένουσα τὴν ὥραν, μέχρις οὗ τέλος — δι' ἀπάτης καὶ τρομεροῦ κτυπήματος — ἀπετελείωσεν αὐτήν.

Ἐπειτα μετεπέμψατο τὴν Ἀγγελίαν.

Ἐπειτα ὑπανδρεύθη τὸν κόμητα.

Τώρα, μετὰ τῶν σχεδίων καὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν δύο προσκόμματα εὕρισκε, τὸν Λουκιανὸν καὶ τὴν Λουκίαν.

Η'

Τὸ μυστικὸν τῆς Λουκίας.

Ἡ Βάλδα δέν ἀφήκε πλέον τὴν Ἀγγελίαν, παραμείνασα αὐτῇ καὶ ἀποκοιμηθεῖσα. Ἐξηπλώθη ἐπὶ πλατυτάτου ἀνακλίντρου καὶ ἐκοιμήθη πλησίον αὐτῆς, διότι τὰ χαλύβδινα αὐτῆς νεῦρα εἶχον ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως.

Καὶ ὅτε ἐξυπνήσασα ἡ Ἀγγελίνα εἶδε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της τὴν μητέρα της ἡσύχως ἀναπαυομένην, ἐνόμισεν ὅτι ὁλόκληρον τὴν νύκτα διήλθεν ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Καὶ αὕτη ἡ Ἀγγελίνα ἐφαίνετο ἀναζωογονηθεῖσα, ὑπὸ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ ἐκεῖνου ὕπνου, καταπεσόντος τοῦ πυρετοῦ. Ἡσθάνετο ἑαυτὴν δυνατωτέραν καὶ μάλιστα εὐθυμωτέραν. Ὅ,τι δὲ πρῶτον ἐσκέφθη εὐθὺς ἐγερεθεῖσα ἦν νὰ βεβαιωθῇ ἐρωτῶσα μετ' ἀνυπομονησίας ἂν ἐγένετο γνωστὸν κανὲν τῶν μυστικῶν, τὰ ὁποῖα πρὸ τοσοῦτου χρόνου ἐβάρυνον τὰ στήθη της. Ἄλλ' εὐθέως ἐνόησεν ὅτι οἱ φόβοι της ἦσαν ἀνυπόστατοι, καὶ οὕτω ἐπαναπαυθεῖσα ἔλαβεν αὐθαρῇ χαρίεστατον καὶ εὐθυμότατον ὕπνον.

Ἡθέλησε νὰ ἐγερθῇ, ἡ δὲ μήτηρ δέν ἀντέστη εἰς τοῦτο.

Ἡ Λουκία ἔσπευσε νὰ πληροφορηθῇ περὶ νεωτέρων εἰδήσεων.

— Θέλεις νὰ τὴν ἐρωτήσῃς ἂν ἐπιθυμῇ νὰ μείνῃ πλησίον σου ; ἠρώτησεν ἡ Βάλδα.

— Ἐχω τὴν συγκατάθεσίν σου ;

— Ἀφοῦ ἐγὼ σοὶ τὸ προτείνω.

Διότι, πράγματι, ἡ Βάλδα εἶχεν ἐκφράσει τὴν δυσἀρεσίαν της, καθ' ὅσον τὴν προτεταμένην δέν εἶχε παραστῇ εἰς τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἐκείνην ἀνταλλαγὴν τοσοῦτων δειγμάτων ἀμοιβαίας ἀφοσιώσεως μετὰ τοῦ Λουκίας καὶ Ἀγγελίνας. Ἐνεκα τούτου ἀνησυχοῦσα διὰ τὴν θυγατέρα

της καὶ τὸ μυστικὸν της, ὠμίλησε μετὰ τραχύτητος πρὸς τὴν πρώτην, ὑπὸ πάντων ἄλλως ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀγαπωμένην, καὶ ἔσπευδε σήμερον νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα της.

Ἡ Λουκία ἄμα προσκλήθεϊσα ὑπὸ τῆς Ἀγγελίνας κατήλθεν. Ἡ Ἀγγελίνα τῇ εἶπε κρυφίως ἐναγκαλισθεῖσα συγχρόνως αὐτήν :

— Οὐδὲν ἐξεστόμισα. Μένε ἡσυχος.

Καὶ ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦσαι μετὰ τρυφεροτάτης εὐθυμίας. Καὶ ἐν τούτοις καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς πρώτης παρέστησαν ἀφορμαὶ πολλῶν ταραχῶν καὶ φόβων.

Κατὰ τὴν δεκάτην τῆς πρώτης ὤραν ἡ θαλαμηπόλος τῆς Λουκίας ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι ὁ ἀδαμαντοπώλης ἔφερε πρὸ στιγμῆς ἀδαμαντοθήκην, στελλομένην ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ δι' αὐτήν.

— Ἀδαμαντοθήκην !... Τί ἦτο πάλιν αὐτό ; ἠρώτησε περιέργως ἡ Ἀγγελίνα.

— Καὶ ἐγώ, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἐννοῶ τὰ συμβαίνοντα, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκία.

— Εἰπέ λοιπὸν νὰ φέρουν ἐδῶ αὐτήν τὴν ἀδαμαντοθήκην ; ἂν θέλῃς.

Καὶ ἔφερον ἡ θαλαμηπόλος τὴν ἐν λόγῳ θήκην, ἄμα τῇ διαταγῇ τῆς Λουκίας.

Ἦν δὲ τοῦτο βαρύτιμον ἐκ μαργαριτῶν κόσμημα, τὸ ὅποτον ἐδωρεῖτο ὁ Λουκιανὸς τῇ ἀδελφῇ του.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἄμα ἰδοῦσα αὐτό, ἐξέβαλε φωνὴν θαυμασμοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως.

— Ἀ! πόσον ὠραῖον, τί εὐμορφον ! Βλέπεις πῶς σὲ προκατέλαβεν ὁ Λουκιανὸς χωρὶς νὰ σε προειδοποιήσῃ ; Ἡθέλησε νὰ σ' ἐκπλήξῃ.

— Ναί, βέβαια ! ὑπέλαβεν ἡ Λουκία. Ἀλλοτε μ' εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι ἐπεθύμει αὐτὰς νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐνδυμασίαν μου διὰ τὴν ἐσπερίδα τῆς Πέμπτης. Δὲν εἶχα δώσῃ τότε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του.

— Τί εὐτύχημα, φίλη μου ! εἶπε μετὰ συγκινήσεως ἡ Ἀγγελίνα, ἀληθῶς χαίρουσα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς φίλης της. Ἀχ, Λουκία μου, πόσον ὠραία θὰ ᾖσαι.

Καὶ προσέθετο ἡ Λουκία χαμηλοφώνως μετὰ παραδόξου τόνου :

— ... Ἀλλὰ δι' αὐτὸν θὰ ᾤμαι ὠραία.

Ἐν τῷ τόνῳ τῆς φωνῆς της ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν ἐκ τοῦ πυρετοῦ τῆς προτεραιᾶς ταραχήν. Τὴν συγκίνησιν ταύτην κατῴρθησε νὰ προλάβῃ ἡ Ἀγγελίνα, ὑπολαβούσα πάραυτα μετὰ τῆς παιδικῆς ἐκείνης χάριτος καὶ ἡδυλογίας.

— Ναί, σὺ εἶσαι καλὴ, εἶσαι τόσον λευκὴ καὶ αὐτὴ ἡ πρωϊνὴ σου ἐνδυμασία εἶνε ἀπὸ ἀέρα, καὶ πιστεύω νὰ μ' ἐπιτρέψῃς νὰ δοκιμάσω κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ κόσμημα ἐπάνω μου.

— Εἶσαι παιδί, καϋμένη, εἶπεν ἡ Λουκία μειδιῶσα.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθάσῃ αὐτὴ νὰ ἀντιστῇ, εἶχεν ἤδη λύσῃ ἡ Ἀγγελίνα τὰς περὶ τὸν τράχηλον πόρπας τῆς Λουκίας, ἀνύψωσε τὰς περιχειρίδας της, ἐνέβαλε τὸ περιδέριον, περιέβαλε τὰ ψέλλια καὶ ἐφήρμοσε τὰ ἐνώτια. Ἡ μορφή τῆς Λουκίας κατέστη περιπαθεστάτη, ἐφ' ὅσον ὅτε μὲν ἀνθίστατο, ὅτε δὲ ὑπέκυπτεν εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς φίλης της.

Ἡ Βάλδα μειδιῶσα ἔβλεπε τὴν τοιαύτην προθυμίαν τῆς Ἀγγελίνας· ἀλλ' εἶχον ἤδη ἐξεγερθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ της πάντες οἱ ἀποκοιμηθέντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὄφεις. Πῶς ! αὐτὴ νὰ μὴ δύναται οὐδὲν τῇ θυγατρὶ ἀξιόλογον νὰ προσφέρῃ καὶ τὰ μικρὰ ταῦτα δῶρα νὰ θεωρῇ ἡ Ἀγγελίνα ἀνώτερα ἴσως τῆς ἀξίας τῆς πρὸς ἣν δίδονται !

Ἡ Βάλδα παρετήρησε μεγαλοφώνως :

— Εἶδες πόσον ὠραία ᾤσαι, Λουκία μου ; ὁ ἀδελφός σου σοὶ προσφέρει δῶρον ἀντάξιον αὐτοῦ καὶ σοῦ.

Εὗρε τότε ἡ Ἀγγελίνα ἐντὸς τῆς θήκης σημείωσιν τοῦ Λουκιανοῦ, ἣν ἐνεχείρησε τῇ Λουκίᾳ.

— Ἀνάγνωσε μεγαλοφώνως, εἶπεν αὐτῇ ἡ Λουκία, ἀφοῦ τὴν διέτρεξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὁ Λουκιανὸς ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὅτι προσπαθήσας νὰ οἰκονομήσῃ μετὰ μεγάλης ἐν ταῖς δαπάναις του φειδοῦς ποσόν τι ἐκ τῆς ἐνιαυσίου προσόδου του, παρκαλεῖ τὴν ἀγαπητὴν του Λουκίαν νὰ δεχθῇ ἐπεικῶς τὸ ἀντὶ τούτου τοῦ ποσοῦ ἀγορασθὲν αὐτὸ δῶρον, εὐαρεστομένη νὰ θεωρῇ τὴν μικρὰν ταύτην προσφοράν ἐξίσου παρὰ τῆς μητρὸς καὶ παρ' αὐτοῦ γενομένην.

Ἡ Βάλδα ἐξηκολούθει μειδιῶσα, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν μάλιστα ταύτην ἠναγκάζετο νὰ καταστήσῃ τὸ μείδιμά της τρυφερώτερον. Ἀλλ' ὅποιαί βάσανοι ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της, ὅποιαί ἀνάμικτοι ἐποφθαλμιάσεις !

— ὦ ! μάλιστα ! τὸ δῶρον τοῦτο εἶνε δῶρον ἐκατομυριούχου, εἶνε πρίγκηπος !

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὅτι πράγματι ἡ κυρία Δὲ Σερζύ, πλουσιωτέρα οὐκὰ τοῦ συζύγου της, ἤθελεν ἐξ ἀνάγκης διαθέσῃ τὴν περιουσίαν της ὑπὲρ τῶν ἰδίων αὐτῆς τέκνων, καὶ οὕτω ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ Λουκία ἐλάμβανον τὸ μεγαλύτερον καὶ κυριώτερον μέρος τῆς ἐν λόγῳ περιουσίας. Ἐγνώριζεν αὐτὴ καὶ ἦν εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἔτοιμος νὰ εἴπῃ ἀπὸ μνήμης τὸν ἰσολογισμόν τῆς περιουσίας αὐτῆς τῆς οἰκίας, τὴν ὁποῖαν ἐγνώριζε κάλλιον καὶ αὐτῶν τῶν δικογράφων καὶ συμβολαιογράφων. Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ κατέλιπε τριῶν ἐκατομμυρίων φράγκων κτηματικὴν περιουσίαν, τῆς ὁποίας τὰς προσόδους ἐλάμβανεν ἡδὴ ὁ Λουκιανός. Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐπ' ὀλίγα ἔτη θὰ νέμηται τὰς προσόδους τῆς Λουκίας, μὴ ἔχων αὐτὸς ἤδη ἢ τὸ μέγαρον ἐκεῖνο κατὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου καὶ μόλις πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων, ἐξ ὧν μόνον ἐκατὸν εἶχε διαθέσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς Βάλδας. Ἦν ἀληθές, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἐλάμβανε τὸν τίτλον γερουσιαστοῦ, ἀπὸ τοῦδε λαμβάνων μέρος εἰς διαφόρους οἰκονομολογικοὺς ὑπολογισμούς, οἵτινες κατὰ τὸ διάστημα τῆς αὐτοκρατορίας ὀλεθρίας ἔσχον συνεπειάς· ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν πρόσκαιρα καὶ ἀβέβαια, παραβαλλόμενα πρὸς τὴν πραγματικὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἀγγελίνα, γλυκυτάτη, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἄνευ οὐδενὸς φθόνου κόρη, ἐκρότει ἐν χαρᾷ τὰς χεῖρας καὶ περιχαρῆς ἠσθάνετο ὑπερφάνειάν τινα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς φίλης της, ἐνηγκαλιζομένη αὐτήν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιπαθῶς· ταύτην μιμουμένη καὶ ἡ Βάλδα ἐμμανῶς ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν Λουκίαν, λέγουσα αὐτῇ :

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητὸν τέκνον, λογιζομαι εὐτυχὴς διὰ τὴν ὑπερμετρον χαρὰν σου.

Ἀλλ' ἡ Βάλδα δὲν ἐδοκίμασε μόνην τὴν θλίψιν ταύτην, οὐδὲ ἐφεῦρε καὶ τὸ ἕτερον τοῦτο πρόσκομμα μόνον κατὰ τὴν ἀποφράδα ταύτην πρώην. Διότι μετὰ τὸ πρόγευμα, καθ' ὃ κατῴρθησε νὰ παρευρεθῇ καὶ ἡ Ἀγγελίνα, ἡ Βάλδα ἐνεχείρησε τῇ κυρίᾳ Δὲ Σερζύ τὸν κατάλογον τῶν εἰς τὸν χορὸν προσκεκλημένων, τὸν ὅποτον εἶχε ζητήσῃ παρ' αὐτῆς προηγουμένως, ὅπως ἦ ἔτοιμος καὶ ὁ ὅποτος ἐγράφη πράγματι πρὸ στιγμῆς ὑπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς γραμματέως.

— Πρέλειψα ἐξ ἀγνοίας τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου δόκτορος Ροβέρτου, εἶπεν ἡ Βάλδα τῷ Λουκιανῷ. Πῶς πρέπει νὰ διευθύνωμεν τὴν ὑπ' ὅψιν σας πρόσκλησιν ; Εἰς τὴν ἐν Βανδὸμῃ κατοικίαν του, ἢ εἰς τὴν ἐν Μομμάρτῃ ;

Ἡ Λουκία ἀκουσίως ἐπρόδωκεν ἐσωτερικὴν ταραχήν καὶ ἐκπλήξιν.

Ὁ δὲ Λουκιανὸς ὅ,τι ἐτάραξε τὴν Λουκίαν, ἐξέφρασε πιθανῶς διὰ τῶν ἐφεξῆς λέξεων :

— Δὲν ἔτυχε νὰ μάθω, κυρία, ἄχρις ὧρας ἂν ποτε κατήκνηεν ὁ κύριος Ροβέρτος ἐν Μομμάρτῃ,

Καί περ οὐδέποτε στερηθεῖσα ἡ Βάλδα τὴν σπανίαν ἐκείνην δύναμιν ὅπως συγκρατήσῃ αὐτήν, ἐν τούτοις ὠχρί-
ασε καὶ ἔδῃξε τὰ χεῖλη εἰπούσα :

— Αὐτὸς μὰς τὸ εἶπε χθές.

— Ὅχι, δά, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός· εἶπε μόνον, ὅτι ἐκράτει δωμάτιά τινα διὰ τὰς κατ' οἶκον ἐπισκέψεις του ἐν τινι συνοικίᾳ τῆς ἐργατικῆς πράγματι τάξεως, ἀλλ' οὐχὶ ἐν Μομμάρτη, ἀλλ' ἐν Σκιμμόρ.

— Αἶ, τότε ἡπατήθην, εἶπεν ἡ Βάλδα μετ' ἀδιαφορίας. Προσέθετο δὲ μετ' ὀργῆς καθ' αὐτήν: Καὶ λοιπὸν πάν-
τοτε θὰ εὐρίσκωσιν αὐτοὶ ἀφορμὴν ἐπιθέσεως ἐναντίον μου; Ἀνάγκη νὰ εὕρω καὶ ἐγὼ πολλὰς τοιαύτας καὶ θὰ σπεύσω πρὸς τοῦτο.

Ὅπως κατὰ τὴν προτεραίαν, ὁ καιρὸς ἦν ἡδὴ λαμπρό-
τατος, καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπρότεινεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ Δάσος.

Ἡ Λουκία ἠτένισε πρὸς τὴν Ἀγγελίαν, καὶ ἡ Ἀγγε-
λίνα πρὸς τὴν μητέρα της.

— Ἰδοὺ τί συμβαίνει, κυρία μου, εἶπεν ἡ Λουκία τῇ Ἀγγελίᾳ· ἐπειδὴ χθὲς μετὰ τὸν περίπατον ἡσθένησες, δὲν θὰ σ' ἐμπιστευθῶσι πλέον εἰς ἐμέ τοῦ λοιποῦ.

— Ὡ, ὡς πρὸς αὐτὸ αὐτὴ μόνη πταίει, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ Βάλδα γελῶσα, καὶ ἂν πραγματικῶς ἐπιθυμεῖτε νὰ τῇ κάμψετε τὴν χάριν νὰ σὰς συνοδεύσῃ καὶ σήμερον εἰς τὸ δάσος, ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν διόλου νὰ παρεμβάλω κανὲν πρόσκομμα εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν θέλησίν σας.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα περιχαρὴς, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐξέλθω μετὰ τῆς Λουκίας;

— Βέβαια, ἀφοῦ εἶσαι τόσον εὐτυχὴς μένουσα πλησίον της, καὶ μένω τόσον εὐχαριστημένη ἐφ' ὅσον μένει πλη-
σίον σου!

— Ἀλλὰ σύ; θὰ μένης μόνη δύο κατὰ σειρὰν ἡδὴ ἡμέρας;

— Ἀ, ἐγὼ ἔχω πολλὰς ἀσχολίας.

Κατὰ τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν ὦραν, ἡ Βάλδα εἶδεν ἀναχωροῦντας τὸν Λουκιανόν, τὴν Λουκίαν καὶ τὴν Ἀγγελίαν. Ἐπιστρέφουσα αὕτη ἐν τῷ δωματίῳ της ἀπῆντησε πρὸ τῆς ἀναβάθρας τὴν θαλαμηπόλον τῆς Λου-
κίας, πρὸς τὴν ὁποίαν παράυτα ἔδωκεν ἐντολὴν τινα διὰ τὴν κυρίαν της, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ἦν ἡναγκα-
σμένη νὰ χρονοτριβήσῃ ἐν ὁδοιπορίαις εἰς μεμακρυσμένην ἀπὸ τῆς οἰκίας συνοικίαν.

Ἐπειτα βεβαιωθείσα ὅτι ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν, ἀνῆλ-
θεν εἰς τὸ ἱματιοφυλακεῖον.

Τὸ ἱματιοφυλακεῖον τοῦτο ἔκειτο κατὰ τὴν δευτέραν ὀροφὴν, κεχωρισμένον διὰ μακροῦ διαδρόμου ἀπὸ τοῦ δια-
μερίσματος ἐκείνου τῆς οἰκίας, τὸ ὅποιον κατεῖχεν ἄλλοτε ἡ Βάλδα, ἥδη δὲ ἀνήκε τῇ Λουκίᾳ.

Ὅτε ἡ Βάλδα ἔφθασεν εἰς Παρισίους εἶχεν ἐπιφορτισθῇ ὑπὸ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, ἀσθενούσης τότε, τὴν διεύθυν-
σιν τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων, καὶ ἐπειδὴ φύσει ἐπεδίωκε τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, δὲν ἠθέλησε, καί περ ἀνα-
λαβοῦσα τὴν θέσιν καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, νὰ ἀναθέσῃ τὰς ἐν λόγῳ φροντίδας εἰς ἄλλο ἄτομον.

Οὕτω δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὰς διαφόρους σκευο-
θήκας καὶ νὰ ἐξελέγξῃ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα λογισμούς. Αἰφνης ὁμως ἐξῆλθε καὶ εἰσεχώρησέ λαθραίως εἰς τὸ δω-
μάτιον τῆς Λουκίας.

Ἐγνώριζεν ἡ Βάλδα πάντας τοὺς αὐτόθι διαμένοντας ὑπηρέτας. Ἀλλ' ἐσκέφθη συγχρόνως ὅτι δὲν εἶχεν εἰς τὴν διαθέσιν της ἢ μίαν τὸ πολὺ ὦραν.

Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; ἦν βεβαία ὅτι ἤρκει τὸ διάστημα τοῦτο ὅπως ἀνεύρῃ, ἂν οὐχὶ φανερὰν ἀποδείξιν, τοῦλάχισ-
τον ὁμως ἔχον, δαίγμα ἐκείνου, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀπόλυ-
τον καὶ ἐπείγουσαν ἀνάγκην.

Εὐρίσκομένη ἡδὴ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Λουκίας, αἰ-
φνης ἐσταμάτησε καὶ περιέστρεψε περίεργα τὰ βλέμματά

της, ὡς ἤθελε πράξῃ τοῦτο ὁ ἐπιτηδεϊότερος τῶν ἀστυ-
νομικῶν κατασκόπων.

Πράγματι, τὸ βλέμμα τοῦτο ἤθελε ζηλεύσῃ μαχητῆς Ἰνδός, ἀποβλέπων εἰς τὴν περιοχὴν στρατοπέδου ἐχθρικῆς φυλῆς.

Τὸ δωμάτιον παρῆχε τὴν ἀπλουστάτην ἐκείνην ὄψιν κατοικίας φιλοκάλου νεάνιδος· μικρὰ καὶ λευκοτάτη κλίνη· ἐκεῖ πλησίον τῆς θερμάστρας χαμηλὴ ἔδρα διὰ τάπητος κεκαλυμμένη καὶ ἄλλα περίξ ἐπιμελῶς καὶ μεθ' ἱκανῆς πολυτελείας ἐσκευασμένα ἔπιπλα, ἥτοι σκευοθήκη μετὰ καθρέπτου, γραφείου, ἱματιοθήκης, τράπεζα καὶ μικκύλον ἀναμῆσον τῶν δύο παραθύρων κομμωτήριον.

Ἡ Βάλδα, μετὰ τινα στιγμὴν ἐπιμελοῦς ἐρεύνης, διηυ-
θύνθη κατὰ πρῶτον πρὸ τῆς ἐστίας, ἀνωθεν τῆς ὁποίας ἐκρέματο καθρέπτῃς, θέλουσα νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ καθρέ-
πτῃς οὗτος ἦν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τοίχου οἷονεὶ προσκεκολ-
λημένος, χωρὶς δηλαδὴ νὰ παραμῆνῃ οὐδὲν χάσμα.

Ἡ ἐπιθεώρησις δὲν παρετάθη ἐπὶ πολὺ, διότι ταχέως ἐπίσθη ὅτι οὐδὲν ἦν δυνατόν νὰ κρυφθῇ ὀπισθεν τοῦ κα-
θρέπτου ἐκείνου.

Τότε ἐξήτασε τὴν κλίνην, εἶτα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ γραφείου.

Εἶδεν ὅτι πᾶσαι αἱ κλεῖδες ἀφέθησαν ἐπὶ τῶν κλείθρων νιδῶν. Ἦνοιξε τὰ συρτάρια, ἀλλὰ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύ-
τητος ἔπραξε τοῦτο, μόλις προφθάσασα ἐν μόνον βλέμματι νὰ ρίψῃ ἐντὸς αὐτῶν.

— Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ᾔνε ἐδῶ, ἐψιθύρισε.

Ἀκολουθῶς ἐξήτασε λίαν πεφροντισμένως τὴν ὑάλινον σκευοθήκην, ἀναπτύσσουσα καὶ ἐρευνῶσα ὅ,τι ἔπιπτεν εἰς χεῖράς της, φροντίζουσα ὁμως νὰ τὸ ἐπαναθέτῃ ἀκριβῶς ὅπου τὸ εὕρισκε, ποιοῦσα μάλιστα ταῦτα μεθ' ἐτοιμότη-
τος καὶ δεξιότητος ἀληθῶς πρωτοφανέους.

Ἀπέσπασεν ἡδὴ τὴν προσοχὴν της τὸ ἔδαφος κεκα-
λυμμένον ὑπὸ τάπητος· ὁ τάπητος ὁμως ἦτο καρφωμένος. Ἐπесе γυνυκλινῆς, καὶ διέτρεξε βαίνουσα διὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε τοῦ σώματος στάσεως ὅλον τὸ δωμάτιον, ψά-
νουσα ἐνίοτε τὸ δάπεδον διὰ τῶν δακτύλων, ἵνα λάβῃ αἰ-
σθησιν καὶ τῆς παραμικρᾶς τραχύτητος, τοῦ ἐλαχίστου κρότου οἰοῦντοτε χάρτου, ἐπιτήδεας ριπτομένου ἢ πρότε-
ρον ἀνακειμένου, ἢ τοῦ ἐλαφροτέρου τριγμοῦ τοῦ πιθανῶς ἀνακινουμένου στανιδώματος.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς τῆς ὥρας τετάρτου ἀνεσηκώθη συγκεχυμένη καὶ ἐξωργισμένη.

Ὁ τάπητος ἦν ἐντελῶς ἐφηρμοσμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ δὲν ἐπρόδιδε τὴν παρουσίαν οὐδενὸς ξένου σώματος.

Ἐμενον ἡδὴ τὸ κομμωτήριον, ἡ ἱματιοθήκη καὶ ἡ πρὸς ἐργασίαν τράπεζα.

Ἀλλὰ τὸ κομμωτήριον αὐθαρεῖ ἐπεθεωρήθη.

Τότε διηυθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἔστη πρὸ τῆς χαμηλῆς ἐκείνης ἔδρας, τῆς διὰ τάπητος κεκαλυμμένης, καὶ ταύτην μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας ἐξήτασεν, εἰς πολλὰς σκέψεις βυθισθεῖσα καὶ εἰς πάντα αὐτῆς τὰ μέρη διὰ βε-
λόνης μικρᾶς κατοπτεύσασα.

Τέλος ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν, διὰ μεταξωτῶν καὶ ἄλλων ὑφασμάτων τεχνιέντως ἐξωδημένην εἰς περιτυλίγ-
ματα καὶ ἄλλας κομψὰς ἐκφύσεις.

Αἱ ἐκφύσεις αὗται τῇ παρέσχον πολλοὺς δισταγμοὺς καὶ ὑποψίας. Ἀλλὰ ἐσκέφθη παράυτα ὅτι ἦτο εὐκόλον νὰ διατάξῃ τις ἐκ δευτέρου ὅ,τι ἦν καὶ πρότερον διατεταγ-
μένον, ἀλλ' ἦν δυσκολώτερον καὶ νὰ διατάξῃ ὅ,τι ὑπῆρχε πρότερον ἐν ἀταξίᾳ!

Τέλος ἔρριψε τὸν μικρὸν τοῦτον κύβον, μετὰ προσοχῆς κε-
νοῦσα ἕκαστον τῶν ἐξ ὑφάσματος ἐκείνων διαμερισμάτων, ἐξ
ὧν ἀπῆρτισεν ἐπιμελῶς κανονικὸν σωρὸν, ἵνα τὰ ἐπαναφέρῃ ἀκολουθῶς εἰς τὴν προτέραν θέσιν των μεθ' ὅσης ἔνεστιν ἀκριβείας.